

Въ тази минута предъ него се явилъ единъ духъ въ божественъ образъ.

„Отъ какво се оплаквашъ, Фо-Кианъ?“ попиталъ духътъ. Ти имашъ дарба да пишешъ. Отъ твоитѣ стихове се възхищава цѣлиятъ свѣтъ. Получилъ си награда и отъ самия императоръ. — Какво ти трѣбва повече?“

„... Трѣбва да се намѣри срѣдство, което би ми позволило да пиша, както ми е угодно, а тъй сѣщо и да разпространявамъ своитѣ съчинения.“

„Добре, казалъ духътъ, ела следъ мене! Азъ ще ти покажа една работилница, въ която се произвежда едно вещество, и ако ти самъ би могълъ да произведешъ нѣщо подобно, тогава твоето желание би се изпълнило“—

Духътъ го завелъ на една ливадка край гората. Тамъ се издигало малко възвишение, прилично на къртичина. Той махналъ съ магическата си тояжка. Предъ очитѣ на поета се показалъ подземенъ градъ съ правилни улици и килии. Жилищата били заградени съ стени, които по видъ приличали на хартия отъ днешно време.

„Но това сж оси!“ извикалъ Фо-Кианъ.

„Да, поете. И тъкмо тия оси ще ти дадатъ единъ добъръ урокъ. Ако умѣешъ да се възползувашъ отъ него, ще имашъ това хубаво, гладко и здраво платно, на което ще пишешъ стиховетъ си, ще направишъ много преписи отъ тѣхъ и ще можешъ да ги запазишъ за бждещитѣ поколѣния“.

„Но тия платна сж направени отъ восъкъ и не биха могли да задържатъ мастилото?“

„Ти се лъжешъ. Вижъ, тѣ сж изтъкани отъ растителни нишки, които оситѣ събиратъ отъ изсъхналитѣ дървесни остатъци. Съ тѣхъ тѣ фабрикуватъ това, което въ бждещитѣ столѣтия ще се нарича хартия“ ...

Фо-Кианъ още дълго наблюдавалъ работата на оситѣ. Сетне взелъ листъ отъ едно напустнато гнѣздо и го занесълъ у дома си.

Ловкитѣ и трудолюбиви китайци изучили направата на това платно и започнали да му подражаватъ. Тѣ първи сж фабрикували хартия отъ нишкитѣ на бамбуковото дърво, отъ кората на черницата, отъ нишкитѣ на памука и отъ други растителни материали. . .

Но това е легенда. Легендата е измислена. Все пакъ и въ легендата има частица истина.